

Universiteit
Leiden
The Netherlands

Europees dagboek

Ozinga, H.

Citation

Ozinga, H. (1994). Europees dagboek. *Bestuurskundige Berichten*, 9(4), 25-30. Retrieved from <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233843>

Version: Publisher's Version

License: [Creative Commons CC BY-NC-ND 4.0 license](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/)

Downloaded from: <http://hdl.handle.net/1887.1/item:3233843>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Milieu". Dit steunpunt heeft met name een meldpunt functie. Wanneer de mensen die in de districten aan het werk zijn, binnen een gebied waar een landinrichtingsproject loopt of in voorbereiding is, een bepaalde milieu-vervuiling ontdekken, dan kunnen zij dit melden aan het landelijke "Steunpunt Milieu" van de Landinrichtingsdienst.

belangen van landbouw en natuurbescherming kunnen elkaar aanvullen

Men heeft besloten om een dergelijk "Steunpunt Milieu" in te stellen omdat steeds vaker tijdens de uitvoer van een landinrichtingsproject blijkt dat er bepaalde delen grond vervuild waren. De kosten die aan de reiniging van dergelijke grond verbonden zijn, zijn zo hoog dat het budget ruim overschreden werden. Het probleem van die extra kosten kan echter zolang het binnen een marge van 10% van het budget valt nog wel door de Landinrichtingsdienst zelf worden opgevangen. Een aantal keren kwam het echter voor dat de kosten 50% van het landinrichtingsbudget besloegen. Er kunnen dan, indien de kosten niet te verhalen zijn, grote problemen ontstaan.

Om nu een beter overzicht te krijgen van de kosten en alle andere milieu-verbonden zaken die in het land lopen, is het genoemde "Steunpunt Milieu" opgericht. In de eerste plaats is dit dus ingesteld uit financieel oogpunt. Toch is hierdoor een nieuwe mogelijkheid voor het signaleren van milieu problemen ontstaan, die de snelheid en de effectiviteit van het ingrijpen bij een (eventueel latent aanwezig) milieu probleem kan bevorderen. Het is maar één voorbeeld, maar toch blijkt hieruit weer eens dat de belangen van landbouw en natuurbescherming niet zonder meer onvereenigbaar zijn, maar elkaar juist op de langere termijn kunnen aanvullen. En dat geeft hoop voor de toekomst, een toekomst waarin zorgvuldiger dan ooit de

belangenafweging moet worden gemaakt tussen de economische landbouwbelangen enerzijds en het komen tot een kwalitatief duurzame natuur anderzijds. ◀ ◀

1. Lier, H.N. van der; Een Bont Patroon: Opstellen bij het afscheid van prof. dr. ir. F. Hellinga: 1981, Centrum voor Landbouwpublicaties en Landbouwdocumentatie, Uitgeverij Pudoc, Wageningen.
2. Jaarverslag 1991, Centrale Landinrichtingscommissie en de Landinrichtingsdienst: 1992, Landinrichtingsdienst, Utrecht.
3. De Landinrichtingswet, een samenvatting van de hoofdzaaken: 3e druk, 1990, Landinrichtingsdienst, Utrecht.
4. Driesen, P.P.J.; Landinrichting Gewogen: De plaats van de milieu-, natuur- en landschapsbelangen in het landinrichtingsbeleid: 1990, Uitgeverij Kerkebosch BV, Zeist (ook verschenen als proefschrift: 1990, Nijmegen).
5. NRC-Handelsblad, 1 mei 1990, H. Donkers, Nederland is nog lang niet klaar. ◀ ◀

Europees dagboek

Harrie Ozinga, derdejaars student Bestuurskunde, was samen met Martijn van den Heuvel, Barbara Bos, Marc Holtkamp en Vera Houtsma organisator van de buitenlandse excursie van de BIL. Van 26 september tot en met 1 oktober jongstleden werden in het kader van deze excursie Luxemburg, Straatsburg en Brussel aangedaan.

Harrie Ozinga

maandag 26 september

4.00 Abrupt gewekt door wekker na een (te) korte en ietwat onrustige slaap. Het hierdoor ontstane zombie-gevoel probeer ik met enig succes te verdrijven door een goede douche en een sterke bak koffie. Hierna neem ik samen met Martijn van den Heuvel, bij wie ik logeer, de dag door. We blijken beiden enigszins gespannen: Zullen alle deelnemers op tijd zijn? Worden de beloofde Volkskranten ook daadwerkelijk bezorgd? en komt de touringcar op tijd?

Na een half uur slepen met weekendtassen en koffers arriveren wij om 5.15, zoals beoogd, als eersten op het parkeerterrein van gebouw 5. Ons voorbeeld wordt binnen enkele minuten gevolgd door commissiegenoten Vera Houtsma en Barbara Bos. Druppelsgewijs arriveren ook de overige 32 deelnemers: een hele zorg minder. Ook de bus en de Volkskrant arriveren op tijd, zodat de spanning op kousevoeten mijn lichaam verlaat. Om 6.15 is alles gereed voor vertrek, maar dit gebeurt niet voordat de chauffeur zich aan ons voorstelt met de oubollige zinsnede: "noem mij maar Leen, dan komen wij de week wel doorheen".

Binnen zes uur kunnen we inchecken in een Luxemburgse jeugdherberg en kennis maken met onze reisleidster Karin Bastiaannet. 's Middags staat er nog een seminar gepland bij

de Europese investeringsbank. In anderhalf uur worden wij bijgepraat over het functioneren van deze bank. Ondanks de uitstekende kwaliteit van dit seminar kan niemand zijn aandacht erbij houden. Honger, door het ontbreken van een lunch, en vermoeidheid als gevolg van het vroege opstaan en de lange busreis zijn hier debet aan.

Na terugkomst in de jeugdherberg spoed ik mij samen met Tom Kuperus naar het centrum van de stad om de ergste honger te stillen. Met een menu bij Mac-Donalds kiezen wij voor een bekende en betrekkelijk goedkope oplossing. Op het moment dat de maaltijd grotendeels genuttigd is, arriveren ook de anderen in het centrum. Tom en ik sluiten ons aan bij een groep die de stad wil verkennen. Na een stadswandeling, met onder meer de bezichtiging van een grote kerk, strijken wij uiteindelijk neer op het terras van een pizzeria: bij de rest van deze groep begint de honger parten te spelen. Tom en ik besluiten nog een pizza te delen. Na deze maaltijd slenteren wij nog enige tijd door de stad heen. De vele oude gebouwen zorgen ervoor dat deze stad een statige edoch ook levenloze uitstraling heeft.

Tegen elfen aanvaardt de groep de terugtocht naar de jeugdherberg. Ik besluit gelijk te gaan slapen. Moe, maar tevreden over het verloop van de eerste dag val ik als een blok in slaap.

dinsdag 27 september

7.30 De dag begint met een, voor een jeugdherberg, uitstekend ontbijt. Na dit ont-

bijt zetten we koers naar het eerste officiële onderdeel van de dag, te weten een seminar bij de Rekenkamer. De spreker van dit onderdeel is een wat brallerige, want in Leiden gestudeerde, en vooral cynische man. Hij geeft aan dat de bevindingen van de Rekenkamer in veel gevallen niet worden opgevolgd door de Europese Commissie (zie foto).

Na dit uitstekende seminar reizen we af richting Straatsburg. Drie uren na vertrek arriveren we bij de jeugdherberg in Straatsburg. Hier barst de onderhandeling los over de verkleed- en opmaaktijd voor het hoogtepunt van de reis: een diner op kosten van het Europees Parlement met meerdere europarlementariërs van de VVD. Als compromis komt één uur opdoftijd uit de bus. Op ons paasbest worden we enkele uren voor de grote happening door Leen in het centrum afgezet, alwaar wij direct de mogelijkheid te baat nemen om ons vol trots voor de eeuwigheid te laten vastleggen (zie foto). De laatste uurtjes doden wij door koketterend door het sfeerrijke centrum te flaneren (zie foto).

Om kwart voor acht heeft iedereen zich popelend van verlangen voor het pittoreske restaurant Au Pont St. Martin verzameld. Samen met reisleidster Karin en Martijn ga ik binnen poolshoogte nemen of de europarlementariërs reeds aanwezig zijn. Dit blijkt niet het geval. Nog geen man over boord, want het is slechts kwart voor acht. Hoopvol wordt iedere taxi begroet die voor het restaurant stopt. Dit blijkt helaas allemaal valse hoop. Het is inmiddels acht uur (het geplande aanvangstijdstip) en het wantrouwen heeft inmiddels geheel bezit van mij genomen. Dit slechte voorgevoel blijkt te stroken met de werkelijkheid, want de VVD-eurofractie heeft in al haar stomheid voor woensdag gereserveerd. Ik kan wel door de grond zakken. Deze vervelende boodschap wordt ook medegedeeld aan de reisgenoten, met hieraan de belofte gekoppeld dat vrijdag op kosten van de buitenlandse-excursiecommissie een diner zal worden aangeboden.

Lichtelijk teleurgesteld zoekt iedereen een pin-automaat op om de onverwachte uitgave van een maaltijd te kunnen bekostigen. Om negen uur zit ik nog steeds met het humeur van een oorwurm in een gezellig restaurantje, alwaar ik het toeristenmenu bestel. Door de uitstekende kwaliteit hiervan kalefater mijn humeur weer wat op. Om elf uur zit iedereen, zoals afgesproken, weer in de bus, waarna Leen ons weer naar de jeugdherberg rijdt. Moe, maar nog steeds lichtelijk teleurgesteld ga ik in mijn bed liggen. Alweer val ik als een blok in slaap.

woensdag 28 september

7.00 Vandaag staat een bezoek aan het Europees parlement op de rol. Alvorens het immense gebouw te mogen betreden, moet eerst een beveiligingspoort gepasseerd worden. Haiko van der Voort, oud-bestuurslid, laat deze poort flink piepen. Hij blijkt namelijk een professionele set dartpijltjes op zak te hebben, die door de verbaasde beveiligingsbeambten in beslag wordt genomen. Nadat iedereen de poort gepasseerd is, worden we gedumpt op de publieke tribune van het Europees Parlement. Hier is een debat gaande over het Europa van twee snelheden. Dit debat is een aaneenschakeling van monologen van europarlementariërs die dit allemaal in hun eigen taal doen. Dit is zo saai dat wij al snel met de koptelefoon voor de synchroonvertaling zitten te experimenteren. Bij een van de vertaalsters lijkt het net of ze een spotje voor Amazing Discoveries van commentaar voorziet.

Na een kwartier wordt ik samen met Martijn van den Heuvel van de publieke tribune geplukt om met een europarlementariër van de VVD te overleggen over het (niet doorgegane) diner. Zij verontschuldigt zich voor de foute reservering en rept over de slechte communicatie tussen de secretaresses in Den Haag en de parlementariërs in Brussel en Straatsburg. Ter compensatie van het gemiste diner krijgen we een uitgebreide lunch aangeboden in hetzelfde restaurant. Hierbij zullen helaas geen parlementariërs van de VVD bij aanwezig kunnen zijn.

Na het bezoek aan de publieke tribune krijgen we twee lezingen van europarlementariërs voorgeschoteld. De eerste spreker, Frans Wijzenbeek van de VVD, blijkt een zeer irritante man te zijn die niet veel verder komt dan het uiten van zijn frustratie over het feit dat van der Broek zijn commissiepost nog een ambtstermijn mag bekleden. Een stuk interessanter is de tweede spreker, Leen van der Waal, die namens klein rechts in het Europese parlement zit. Na wat plichtplegingen, zoals het zetten van handtekeningen, gaan wij bij Au pont St Martin op herhaling. De lunch overtreft alle verwachtingen en de europarlementariërs worden geen moment gemist. Mijn persoonlijke frustratie omtrent het niet doorgaan van het diner van dinsdag verdwijnt hier definitief van het toneel.

Met een goed gevulde maag wordt de reis naar Brussel ondernomen. Mijn buurman in de bus, Tom Kuperus, probeert in de bus enigszins te studeren. Essentieel hiervoor is de klassieke muziek op zijn walkman. Tot zijn grote ergernis weigeren de batterijen van zijn walkman na een half uur echter verdere diensten. Als noodoplossing besluit hij op de wc in de bus te gaan studeren. Dit bevalt kennelijk zo goed dat hij daar twee uren blijft zitten. In Brussel aangekomen hou ik een traditie in ere door bij de snackbar

Frietland een stokbrood met friet, hamburgers en ui te bestellen. Hierna neem ik plaats op een gezellig terras waar ik een aantal biertjes nuttig. Tenslotte bezoeken we het absurdische café 'Le Cercueil'. De muren van het café zijn zwart, doodkisten dienen als tafel en er wordt begrafenismuziek gedraaid. Het bier is hier echter doodgeslagen en duur. De terugtocht naar de jeugdherberg wordt ingezet. Wederom kan ik meteen de slaap vatten.

donderdag 29 september

7.45 Het ontbijt in deze jeugdherberg is ronduit slecht. Om iets over tien zitten we in een aftands gebouw te luisteren naar een aardig verhaal over het functioneren van de ministerraad. De spreker stipt ook het taalprobleem van de Europese Unie aan. Afgevaardigden van iedere lidstaat drukken zich in hun moedertaal uit, waardoor Brussel het paradijs van vertalers is. Het werkt echter wel verdragend op de wetgeving.

's Middags staan twee lezingen op het programma bij een particuliere Vlaamse bank, de Kredietbank. Doordat een van de sprekers wegens ziekte verstek moest laten gaan, lijkt het een korte sessie te worden. De overgebleven spreker denkt hier echter heel

anders over. Hij vindt het nodig ons twee en een half uur te vervelen met gedetailleerde uitwijdingen over bedrijfsstrategieën. Na anderhalf uur is de vertoning zo gênant geworden, dat meligheid zich van velen meester maakt. Schatergelach en ludieke tekeningen zijn het gevolg. De rest van de middag breng ik genoeglijk op een terras door. Iets te laat arriveer ik in de jeugdherberg voor het diner. Samen met Tom kuperus loop ik naar de keuken om eten te bestellen. De Engelstalige keukenbediende snauwt ons toe dat we niet in een Hilton hotel zijn en dat zij voor zevenendertig personen eten op tafel heeft gezet. Dit blijkt te kloppen. Het eten is echter smerig: de friet is veel te zout en de smaakloze kipfilet is voorzien van een onbestendig sausje.

Die avond hebben Tom en ik een verrassende ontmoeting met Matthijs de Wolf een goede vriend van ons, die als adviseur van de EU Brussel frequenteert. Onze vermogende vriend trakteert ons op een fijn bioscoopje. Gezamenlijk aanschouwen wij Wolf. Deze film, waar Jack Nicholson een weerwolf in speelt, is snel en vermakelijk. Na afloop drink ik nog een biertje in het appartement van Matthijs, dat vlakbij de bioscoop, in de ambassadewijk, gelegen is. Om één uur lig ik in mijn bed.

vrijdag 30 september

8.30 Wederom is het ontbijt slecht. De EFTA is de eerste organisatie die vandaag met een bezoek vereerd wordt. Op zeer inspirerende wijze verhaalt een IJslands medewerker over deze wegwijzende organisatie. Hij vertelt de volgende smakelijke anekdote over de bureaucratie van de Europese Unie. Een richtlijn van de EFTA werd op schijf gestuurd naar de EU. Daar bleek men te beschikken over andere computerprogramma's. De schijf werd daarom teruggestuurd, vergezeld van het verzoek of de uitdraai van de schijf opgestuurd kon worden aan de EU. De inhoud van deze uitdraai werd vervolgens in Brussel weer in de computer ingevoerd, wat twee weken vergde.

's Middags worden we door twee jonge Nederlandse academici in dienst van de Amerikaanse Kamer van Koophandel voorgelicht over de lobby van het Amerikaanse bedrijfsleven bij de Europese Unie. Beide dames vertellen dat ze stage hebben gelopen bij de Europese Commissie. Deze mededeling maakt velen van ons begerig om ook bij de Commissie stage te lopen.

Het serieuze gedeelte van de reis zit er nu op. We zetten koers richting Stella Artois, waar hopelijk veel bier op ons wacht. Na een welkomstbiertje, een kort interactief filmpje over de geschiedenis van de brouwerij en een nietszeggende rondleiding hebben we drie kwartier de tijd om te zuipen. Na het eerste biertje wordt, tot verbazing van een Belgische groep scholieren en het personeel, de polonaise ingezet. Het personeel, blijkbaar van mening dat wij slecht tegen alcohol kunnen, deelt ons na een half uur mee dat het bier (ja je leest het goed, het bier!) op is. Lichtelijk teleurgesteld druppen we af. We hebben nu enige tijd om de studentenstad Leuven te verkennen. Het centrum is dodelijk saai. Om acht uur verzamelen we voor een door Karin uitgezocht restaurantje. Er kan gekozen tussen een kipstooftschoteltje en een lasagne. Ik kies voor dit laatste gerecht, dat iets te flauw is. Tijdens het eten heb ik namens de deelnemers Karin hartelijk bedankt voor haar prima begeleiding.

zaterdag 1 oktober

9.15 Ik heb eindelijk eens kunnen uitslapen. Ik heb hierdoor wel het ontbijt gemist, maar dat kan ik missen als kiespijn. Naar eigen goeddunken kunnen vandaag enkele uurtjes in Brussel gependend worden. ik besluit eerst uitgebreid te gaan ontbijten. Daarna slenter ik wat door de stad, drink enkele biertjes op een terras en lees ondertussen een Volkskrant.

Natuurlijk koop ik een grote lading Leonidas-bonbons voor het thuisfront en in een Kuifje-winkel kan ik de verleiding niet weerstaan en koop ik voor een vriend, die idolaat van

kuijfe is, een poster. Voor ik het weet is het half drie, dus tijd om de bus weer op te zoeken.

In de bustocht richting Leiden loop ik de hele reis nog eens door. Tevredenheid overheerst: het programma was prima, de begeleiding idem dito, maar bovenal vormden de deelnemers een beregezellige groep. Vandaar dat ik de volgende deelnemers aan de reis hartelijk wil danken: Arnout Ruitenbergh, Audry Arlaud, Barbara Bos, Bart Kollen, Bernadette Moors, Bramske Dudok van Heel, Christian, Claudia Beers, Esther van het Noordeinde, Fulco Havelaar, Haiko van der Voort, Henca Alberti, Jantien Ruys, Jascha Kamstra, John Volleman, Joost Dribergen, Joost den Bruinen, Joyce law, Judith Terhorst, Judith Wolters, Katja Bijlo, Marcus Lens van Rijn, Marieke Oosthoek, Martijn van den Heuvel, Martijn Kets, Monique Jutte, Nadja Jungmann, Noël Manning, Patrick Leliveld, Rogier Dijkgraaf, Rogier straathof, Sander Boer, Tom Kuperus, Vera Houtsma en Yvonne Hoekstra (zie foto 4).

Vlak voor Leiden bedankt Bart Kollen, namens de deelnemers, de organiserende commissie. De commissieleden krijgen een grote ECU-munt van chocolade en een pluche eendje: heel leuk.

In Leiden aangekomen neem ik samen met Jantien, Martijn en Tom een taxi. Door de 3 oktober-festiviteiten moet de taxi flink omrijden en tot overmaat van ramp rijden we enkele honderden meters stapvoets achter een muziekkapel aan. De rekening valt dan ook hoog uit. Ik laat mij afzetten bij het huis van Tom Kuperus, met wie ik Chinees eten haal en nuttig. Daarna slenter ik naar mijn eigen onderkomen. Om half negen arriveer ik thuis: heerlijk. ◀ ◀

Studenteninspraak bij Bestuurskunde

In het onderwijsmemorandum van oktober konden de studenten een stuk lezen over de activiteiten die de studentleden in het vakgroepsbestuur hebben opgezet om iets te doen aan de eindeloze stroom organisatorische fouten binnen het onderwijsprogramma. Inmiddels zijn er verdere ontwikkelingen, waar diezelfde leden de studenten op de hoogte van willen houden. Een verslag.

Reinier van der Monde, Roel Nikkessen, Frans Rijkschroeff, Stan Kaatee & Yvonne Hoekstra

Allen zijn lid van de opleidingscommissie van de studie Bestuurskunde in Leiden

Het vakgroepsbestuur

Het vakgroepsbestuur bestaat uit alle docenten en hoogleraren van de vakgroep in Leiden en een aantal studentleden. Het vakgroepsbestuur is het hoogste besluitvormende orgaan binnen de studie en bepaalt de gang van zaken rondom de inhoud van de studie en de vorm van de studie. Op dit moment zitten er vier studenten in het vakgroepsbestuur, maar er blijkt ook dat bij Bestuurskunde weinig studenten weten dat het bestaat en al helemaal geen idee hebben over wat het doet.

Nu hoeft dat op zich niet erg te zijn als de activiteiten van het vakgroepsbestuur zich beperken tot allerlei technische kwesties rondom het geven van onderwijs, kwesties waarin alleen technici geïnteresseerd zijn en verstand van hebben. Dat is (helaas) vaak het geval. Op het moment echter dat het om wezenlijke grote problemen gaat is het wel slecht te noemen dat studenten zich zo weinig laten horen. Van de andere kant rust op de studentleden de verantwoordelijkheid van "hun" achterban op de hoogte te houden van de onderwerpen die aan de orde

zijn, en om onderwerpen die om aandacht vragen aan de orde te stellen. Vandaar de verschillende artikelen die wij schrijven.

De studie

Inhoudelijk wordt de studie gecontroleerd door de commissie die de evaluatiegids voor Bestuurskunde (nog steeds de enige evaluatiegids in Leiden!) maakt. Studenten worden na afloop van colleges enige vragen gesteld over de omvang en kwaliteit van colleges. Die informatie wordt doorgespeeld aan de docent en met zijn commentaar, en meestal de toezegging iets aan eventuele problemen te doen, gepubliceerd. De bekende "suikerklontjes van Rutgers" zijn hier een mooi voorbeeld van.

Organisatorisch mankeert er heel veel aan de studie. Daar is de controle veel vager. Het begin van dit studiejaar is met name voor de studenten die een DIII facet- of veldseminar volgen, rommelig verlopen. Veel problemen waren er rondom de volgende onderwerpen:

- te grote/kleine zaaltjes voor seminars (12 stoelen voor 25 studenten etc.);
- literatuur niet of nauwelijks aanwezig of verkrijgbaar;
- overbelaste docenten, die veel te veel onderwijs in hun eentje moeten geven;
- rooster kwam veel te laat gereed, één dag ná het officiële begin van de colleges;
- vakken die in Leiden gegeven zouden worden, zijn ineens alleen in Rotterdam te volgen (bijvoorbeeld Nationaal Bestuur);
- inschrijving integratieseminars te rommelig.